

Sygn. akt I C 1568/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2022 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 17 lutego 2022 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

I. zasądza od (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz K. S. kwotę 22683,72 zł (dwadzieścia dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt trzy złote, siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 10 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz K. S. kwotę 5414 zł (pięć tysięcy czterysta czternaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 453,12 zł (czterysta pięćdziesiąt trzy złote dwanaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1568/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 27 września 2018 r. powódka K. S. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 23.922,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 10 lipca 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Roszczenie dochodzone pozwem stanowiło odszkodowanie z tytułu uszkodzeń pojazdu marki A. należącego do powódki, a powstałych w wyniku czynu niedozwolonego uczestnika ruchu drogowego ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce bezsporną część odszkodowania w kwocie 22.222,60 zł. Powódka dochodzi różnicy w wysokości wypłaconego odszkodowania, a rzeczywiście poniesionymi przez poszkodowanego kosztami najmu pojazdu zastępczego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 3 października 2018 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 1595/18, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany zarzucił powódce m. in. bezzasadne zawyżenie kosztów naprawy, a także niewykazania szkody związanej z wynajmem pojazdu zastępczego. Zdaniem pozwanego, wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie, pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji.

W uzasadnieniu wskazał, że powódka nie wykazała zarówno zasadności oraz wysokości roszczenia. Zdaniem pozwanego wypłacona kwota odszkodowania odpowiada realnie poniesionej w wyniku zdarzenia drogowego szkody. Wskazał, że załączona do pozwu kalkulacja naprawy stanowi jedynie hipotetyczne szacowanie wysokości szkody. Pozwany argumentował, że powódka nie wykazała faktu poniesienia kosztów naprawy wynikających z tej kalkulacji. Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, powołując się na orzecznictwo, wskazywał na brak postaw do zwrotu kosztów z tego tytułu żądanej kwoty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

14 listopada 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki A. (...), nr rej. (...) należący do K. S.. Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ich ruchem w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

K. S. zgłosiła ubezpieczycielowi szkodę w pojeździe.

dowód: okoliczności niesporne.

W toku postępowania likwidacyjnego, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ustaliła wysokość kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji na 22.222,60 zł i taką kwotę wypłaciła K. S..

dowód: decyzja o przyznaniu odszkodowania – k. 17-19, kalkulacja naprawy – k. 46-46v.

K. S. wystąpiła również o uwzględnienie przez ubezpieczyciela w kalkulacji odszkodowania kosztu najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy jej pojazdu.

W toku postępowania reklamacyjnego ubezpieczyciel podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

dowód: kopie korespondencji stron – k. 20-24.

31 stycznia 2017 r. (...) Sp. z o.o. w W. wystawił K. S. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.000,00 zł za najem pojazdu za okres od 7 stycznia 2017 r. do 12 stycznia 2017 r., przyjmując stawkę dzienną czynszu najmu na kwotę 600 zł brutto.

dowód: faktura VAT – k. 15.

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy samochodu A. (...) po kolizji z 14 listopada 2016 r. wynoszą 41.861,32 zł brutto. Technicznie niezbędny czas do przeprowadzenia naprawy, rozumiany jako możliwy do osiągnięcia średni czas naprawy, w którym pojazd uszkodzowanego w praktyce mógłby zostać przywrócony do stanu sprzed szkody wynosi 4 dni robocze.

dowód: opinia biegłego z zakresu (...) – k. 86-98, opinia uzupełniająca biegłego – k. 120-123, opinia uzupełniająca biegłego – k. 192-202.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów w postaci kopii korespondencji stron, kopii kalkulacji, faktury, a przede wszystkim, opinii biegłego sądowego z zakresu (...) K. K..

Przystępując do dalszych rozważań należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Towarzystwa (...), na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była ocena technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz długość najmu samochodu zastępczego.

Sąd za wiarygodne dowody uznał złożone do akt przez obie strony kopie dokumentów prywatnych – korespondencji stron. Ich autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również wątpliwości Sądu. Sąd uznał więc je za wiarygodne dowody na to, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia objęte ich treścią.

Odnosnie złożonej przez powoda prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej K. K.. Opinia została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie, odpowiada w pełni na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej, zaś jej wnioski zostały należycie umotywowane w części opisowej opinii. Opinii tej Sąd dał wiarę uznając, iż została ona sporządzona rzetelnie przez osobę posiadającą duże doświadczenie w zakresie stanowiącym przedmiot wykonania opinii. Strony postępowania wniosły zastrzeżenia do opinii biegłego, na skutek których biegły złożył uzupełniającą opinię pisemną, w której w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń się odniósł. Po złożeniu przez biegłego opinii uzupełniającej Sąd nie dopatrzył się potrzeby jej uzupełnienia, czy wyjaśnienia.

Tym samym Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., postanowieniem z 17 lutego 2022 r. pominął wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej K. K., albowiem zmierzał on jedynie do niezasadnego przedłużenia postępowania. Biegły bowiem szczegółowo odniósł się do zarzutów stron.

Powództwo w znacznej części zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu poprzedniego oraz zakresu szkód, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów.

Biegły w sporządzonej opinii, po dokonaniu zestawienia stwierdził, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu wyliczony w oparciu o stawki obowiązujące na rynku lokalnym wyniósł 41.861,32 zł. Biegły przede wszystkim wskazał, że naprawa pojazdu przy użyciu części innych niż nowe i oryginalne nie pozwoli

na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Ponadto w sposób wyczerpujący wykazał, że zastosowanie do naprawy części nowych i oryginalnych nie doprowadzi do wzrostu jego wartości, natomiast naprawa z użyciem tzw. „zamienników” nie doprowadzi do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania. Sąd nie znalazł też podstaw aby ją kwestionować.

W tym stanie rzeczy ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego należało ustalić na kwotę 41.861,32 zł, co po odjęciu wypłaconego dotychczas przez pozwanego odszkodowania (22.222,60 zł) daje kwotę 19.638,72 zł i taką kwotę z tego tytułu Sąd na rzecz powódki zasądził.

W ocenie Sądu, zasadne było również przyznanie powódce odszkodowania w wysokości kosztów wynajmu pojazdu zastępczego na czas naprawy. Biegły w opinii wyznaczył czasokres związany z likwidacją szkody i naprawy samochodu powoda na 4 dni, zastrzegając jednak, że czas ten nie uwzględnia uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego. Należy mieć na względzie, że liczyć się musi nie tylko czas technologicznej naprawy, ale również i inne okoliczności takie jak oczekiwanie na części, czy dni wolne od pracy. W ocenie Sądu nie było żadnych przesłanek pozwalających na przyjęcie, iż zakład naprawczy w jakikolwiek sposób wstrzymywał, czy opóźniał celowo przeprowadzenie naprawy. Zaznaczyć trzeba, iż to nie zakład naprawczy wynajął powódce pojazd zastępczy. Co więcej, w interesie zakładu naprawczego leży aby naprawa samochodu została dokonana w jak najkrótszym czasie.

Zgodnie z treścią art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody obejmuje w granicach normalnych następstw wywołującego ją działania lub zaniechania straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Zasadą jest zatem pełne, w granicach adekwatnego związku przyczynowego, naprawienie szkody bez względu na to czy przejawia się w postaci strat, czy utraconych korzyści (podobnie: uchwała SN z 21 marca 2003 r., III CZP 6/03). Dla zdefiniowania pojęcia szkody należy wskazać, iż jest to różnica w stanie majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż w zakresie pojęcia szkody w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. mieszczą się wszelkie koszty poniesione przez poszkodowanego pozostające z tą szkodą w bezpośrednim, adekwatnym związku przyczynowym, takie jak przede wszystkim obowiązek usunięcia powstałych uszkodzeń (czy to poprzez naprawę, czy też poprzez zapłatę ich równowartości), jak również niezbędne koszty przetransportowania uszkodzonej rzeczy do miejsca, w którym może zostać naprawiona, koszty dodatkowych badań związanych z koniecznością dopuszczenia danej rzeczy do użytku, koszty przejazdów związanych z załatwianiem formalności związanych z powstaniem szkody, jak również koszty ponoszone w związku z niemożliwością korzystania z uszkodzonej rzeczy przez czas trwania uszkodzenia – oczywiście przy jednoczesnej ocenie zasadności czasu trwania tego stanu. Jak to wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 8 września 2004 r. (IV CK 672/03) utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia (czy też uszkodzenia) stanowi szkodę majątkową. Jeżeli poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. W ocenie Sądu powyższa ocena odnosi się nie tylko w stosunku do pojazdów użytkowanych w ramach prowadzenia działalności gospodarczej (jak miało to miejsce w konkretnym przypadku rozpatrywanym przez Sąd Najwyższy), ale ma znaczenie szersze, obejmujące również inne rzeczy, z których poszkodowany w związku z powstaniem szkody, nie może korzystać zgodnie z ich przeznaczeniem.

Zdaniem Sądu koszty wynajęcia pojazdu zastępczego związane są z doznaną przez powódkę szkodą i są konsekwencją poniesionej przez stronę szkody w wyniku wypadku komunikacyjnego, za który odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel (w związku z umową OC) i pozostają z tą szkodą w adekwatnym związku przyczynowym. Niekwestionowanym w orzecznictwie sądów powszechnych jest, iż poszkodowanemu przysługuje wybór podmiotu oferującego pojazdy zastępcze, tak samo, jak przysługuje mu wybór warsztatu naprawczego, któremu powierzy naprawę uszkodzonego pojazdu. Wybierając jeden z wielu funkcjonujących na rynku takich podmiotów,

poszkodowany może się kierować m.in. jego fachowością, rzetelnością i poziomem świadczonych usług. Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi", do których zwrotu obowiązany jest ubezpieczyciel, są zatem koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot oferujący pojazdy zastępcze, pod warunkiem, że nie są rażąco zawyżone. Nie ma więc decydującego znaczenia fakt, iż ceny danego najmu odbiegają od cen przeciętnych dla tej kategorii usług na rynku, pod warunkiem, że nie jest to różnica rażąca. Ustalanie średnich stawek najmu pozostawało zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Stanowisko prezentowane przez powódkę zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, wynika, iż wynajęcie pojazdu zastępczego było dla powódki koniecznością uzasadnioną względami rodzinnymi i zawodowymi. Uznawszy zatem wskazany przez powódkę okres najmu pojazdu zastępczego za uzasadniony Sąd uwzględnił żądanie pozwu w zakresie zwrotu kosztów najmu w kwocie 3.000 zł. Sąd przyjął przy tym stawkę za czas najmu określona na fakturze VAT – k. 15, w wysokości 600 zł brutto. Pozwany w zasadzie nie kwestionował przyjętej stawki zaś jedynie okres i czas najmu.

Reasumując, zasadne było żądanie pozwu do kwoty 22.683,72 zł, na którą złożyły się: kwota 19.683,72 zł tytułem kosztów naprawy samochodu pomniejszonych o dotychczas wypłacone odszkodowanie i kwota 3.000 zł tytułem kosztów najmu samochodu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu. W pozostałym zakresie, powództwo podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust.1 i 2 ustawy z 22 maja 2003r. ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zasądzając je od zasądzonej kwoty od 10 lipca 2018 r. – uznając iż w tym terminie pozwany pozostawał w opóźnieniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zasądzając od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą W. na rzecz K. S. kwotę 5.414 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą to składają kwoty: 3.600 zł wynagrodzenia występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), 1197 zł opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 600 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 755) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., Sąd zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 453,12 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1568/18

ZARZĄDZENIE

Dnia 24 marca 2021 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Marek Jasiński